

KOKIO REIKIA PASIRYZIMO NEBENUSIDETI?

/ 39 /

Yra ne taip jau labai blogų žmonių, kurie visai nebeina išpažinties ar jos labai retai teina ir šitą savo apsilaidinimą teisina iš pažūros atrodančiu gen teisingu motyvu. Jie sako: "Kas iš to, kad aš eisiu išpažinties, jeigu po to ir vėl nusidėsiu. Žadu nebeanusidėti, o žinau, kad ir vėl taip pat bus: vėl atkrisiu į tas pačias nuodėmes. Tai jau geriau visai išpažinties nebeiti. Arba, kuo tu geresnis, kad dažnai eini? Vis tiek vis nusidedi, vis tas pačias nuodėmes darai. Iš tokio pasakojimo išeina, jog dėl jo prastymo, kad vėl nusidės ir išpažinties pagenda. Kad gi, jis nusistatė gyventi blogai, nuodėmėje, bet prie to dar pagadinti, atseit, nestlikti šventvagiškai išpažinčių. Kai į šitą samprotavinimą neįsigilini, pirmu pavėlgiam atrodo, jog jis yra visiškai arba bent didele dalimi teisingas ir neįnėnti išpažinties visiškai ar bent labai pateisina. Bet iš tiesų čia tėra tik sąmoningas ar nesąmoningas savęs ir kitų klaidinimas. Ir štai dėl ko.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Pirmiausia negalime sakyti, jog jau nebereikia eiti išpažinties dėl to, kad ateityje ir vėl nusidėsi ir kad nieko ne geriau, o iš tiesų dargi blogiau daro tas, kuris tai žino ir išpažinties eina, nes jis, jeigu taip galime išsireikšti, gadina pačią išpažintį, jeigu jau visiškai jom nesugadina, tai labai ją suniekina. Toks pasakymas yra neteisingas, o labai vylingas, nes nesuprantanti ir negalvojęnti klaidina. Ar šiaip gyvenime kituose dalykuose pagal šią taisyklę

žmonės ar tas pats jos gynėjas elgiasi? Visiškai ne. Kaip priešingai jai elgiamasi. Štai, sekysime, žmonės dažnai serga. Dėl to jiems dažnai prisiėina kreiptis pas gydytoją. Ar jie sako: "Pas gydytoją nėra ko eiti ir gydytis nėra ko, nes vistiek dar susirgsiu. Kuo tau geriau, kad vaikščioji į ambulatoriją, jeigu iš vienos ligos išsikapstęs, įkrenti į kitą arba vėl iš naujo susirgi tuo pačiu gripu, kuriuo sirgai ir pernai, ir užpernai ir dar nežinia kiek kartų. Kvailys-tė eiti prašytis medicinos pagalbos. Ir dėl to aš neinu. Geriau jau sirgsiu ištiesi vi-są gyvenimą!" Taip nei jūs, nei kas kitas budamas protingas nesako. Nes pats taip ne-galvoja ir kitiems tokių niekų nepliuskia, nes bijo pajuokos. Kiekvienas suprantant, kad tokia kalba yra kvailyste. Dėl to niekas pagal tokias anekdas nesielgia, jeigu atsi-rastų toks neišmanėlis, kuris taip kitus įsėpintų. Arba kitas pavyzdys. Visi mes turime valgyti, nes kitaip negalime likti gy-vi. Dėl to, dažnai ir labai dažnai valgome. Ir nėra tokio, kuris pav., taip kalbėtų: "Kuriamas galams man valgyti, jeigu po kurio laiko ir vėl iš naujo norėsiu. Pavalgysiu pusrytį, reikės valgyti pietus, pavalgysiu pietus, reikės valgyti vakarienę. Ir kuriems galams man šitaip be tikslo daryti, jei pa-darius ir vėl reikės tas pat kartoti. Geriau jau aš niekada nebevalgysiu. Ir kam man iš-niekinti patį valgymą? Ir kuo tu nuo manęs skiriesi, kad kasdieną valgei? Niekuo. Paval-gai ir vėl iš naujo valgei. Geriau jau nei nevalgysi". Juokinga ir kvaila būtų klausy-tis tokios kalbos, nes mes visi gerai su-prantame ir atskiriame, kad valgymas yra vienas dalykas, o tai dėl ko nors reikia valgyti. Dėl to vieno reikalo mes kartojame kitą.

Su išpažintimi lygiai tas pat. Jeigu mes sergame dvasinėmis ligomis, jeigu jomis mes galime susirgti, tai reikia ir to, kas mus iš to gydo. Išpažintis, kaip tik, tai ir daro. Tai dėl ko jos nereikia? Jos reikia tiek pat kartų, kiek kartų suserga mūsų sielos, kaip gydytojo pagalbos reikia tiek kartų, kiek kartų atkreipta į gripą ar kitą ligą. Ir kaip nieko neskome, kad dėl prematymo, jog susirgsime, nebereikia eiti gydytis, taip negalia sakyti, jog dėl žinojimo, kad vėl kas nors mums negero atsitiks neberikia eiti išpažinties. Tiesai reikia eiti ir čia lygiai taip pat. Niekas nenori sirgti visą gyvenimą visomis ligomis, kokios tik jam nepakliūs sugauti, arba geriau sėknt, kokioms tik jį pasiseks sugriebti. Taip lygiai reikėtų nenorėti per visą gyvenimą sirgti paleistuvystėmis, girtybėmis, melagystėmis, neteisybėmis ir kitomis dvasios ligomis. O šit taip kaip tik nori visi tie, kurie atsisako eiti išpažinčių dėl to, kad žino, jog jiems atsitiks naujos susirgimas. Ties einantis pas gydytoją gali būti labiau garantuotas, kad tai neatsitiks arba daug rečiau atsitiks, negu tas, kuris meline pas jį ir smirsta nemie nehigieniškoje savo gyvenimo sąlygoje. Taip ir čia. Kas eina dažniau išpažinties, tas vis tiek turi daugiau garantijos, jog ir koks silpnas būdamas, bus geresnis, negu tas, kuris visiškai nepesirupina šalinti iš savo vidaus nuodėmės, kurios dar labiau prie jo kimba.

Tai viena to neišmintingo galvojimo pusė. Kita yra tai, kad tie pasakoriai prie to nesupratimo, parodo dar ir kitą savo nesuvokimą apie šį reikalą. Juk argi tas pats dalykas mūsų prematymas, kad nusidėsime, nes esame silpni, ir mūsų negėros nusidėti mūsų noras nebenusidėti?

Kaip gi galimas nematyti, kad čia visiškai skirtingi dalykai. Aš vėl grįšiu prie patienų pavyzdžių. Juk mes kiekvienas galime beveik tikrumu pasakyti ir ne tik beveik, bet tikrai pasakyti, kad kada nors gyvenime per nesusargumą nusišaldysime ar susižalsime, ar ar ką kitą sau blogą pasidarysime ir dėl to sirgsime, bet tas pramatomas visiškai nereiškia tai, jog mes ir norime, kad taip būtų. Priešingai, mes norime būti sveiki, o pramato, kad tokiais visada nebūsime. Kad argi dėl to, kad šitai pramato, mums jau nebereikia nei norėti, nei būti sveikais? Juk tai kvailystė. Mes visi ir tai tikriausiai žinome, kad mirsime, bet argi dėl to jau imame nebevalgyti? Priešingai. Juo tikriaus mes tai žinome, jio geriau suprantame sau pavojų, tuo labiau rūpinamės apsirūpinti savo maistu, kad bent kuo ilgiau išgyven-tume, jeigu jau negalime visą laiką gyventi. Naigi, visiškai negalim savo pateisinti tuo, kad pramato, jog vėl nusišaldsime. Juo labiau negalime sakyti, kad tie veiksmai, kuriais mes dabar naikiname blogį, dėl to pramato tampa beverčiais ir dėl to, nereikalingais. Išpažintis taip reikalinga, kaip valgymas, kaip gydymas. Ir nereikia čia kvailų išsisukinėjimų savo ar kitų kvailinti.

Amokslėlių noria baigti tuo, nuo ko pradėjau, tai yra klausimu: kokio gi reikia mums išpažintyje pasiryžimo, kad išpažintis būtų gera ir nereikėtų mums pasiekti nieko dėl to, kad vėl jos reikės eiti dėl to, kad nusišaldsime. Tas pasiryžimas turi būti tikras nenoras būti blogu ir noras visomis išgalėmis taisyti iš nuodėmių. Jeigu tuo metu, kada eini išpažintis, toks noras yra, išpažintis gera. O kad pramatai savo silpnumą, savo blogų įpročių jėgą ir žinai, kad turėsi

dėl to daug sunkumo tam savo geram pasiry-
 žimui išpildyti ir vėl dar ne ką tą pats.
 gulsiesi į nuodėmių purvą, tai dar nereikš-
 kia, kad dėl to išpažinties tau nereikia.
 Priešingai. Tai kaip tik ženklas, kad jos
 dar labiau reikia, nes tokiems tik ji viena
 ir tėra vienintelė priemonė pakilti iš nu-
 dėmingų įpročių. Aš drįščiau pasakyti, jog
 anoks samprotavimas nėra tų nelaimingų žmo-
 nių samprotavimas, nes kituose savo reika-
 luose jie taip negalvoja, o yra velnio jiems
 pakišta nieksiška mintis, kad nereikėtų sa-
 vęs gelbėti iš jo pragariškų nagų. Dėl to
 su ja dar ryžtingiau reikia kovoti ir dary-
 ti visiškai priešingai. Juo labiau nesinori
 dažniau eiti išpažinties, tuo jos dažniau
 eikime. Amen.